Google Traducere în Română Afișați originalul Opțiuni ▼
About Contact Membership Store Archives USA Canada Latin America Africa Middle East Europe Russia
Italiano Deutsch Português srpski العربية 中文
Notre site en Français: mondialisation.ca
Nuestro sitio en español: Globalizacion
Asia-Pacific Research
Search Authors... Translate Website
Search... GR Newsletter, Enter Email GO
US Nato War Economy Civil Rights Environment Poverty Media Justice 9/11 War Crimes Militarization History Science

ACUM 80 DE ANI: Mai 1945: Germania nazistă se predă, dar... pe 7, 8 sau 9 mai?

De Dr. Jacques R. Pauwels

Cercetare globală, 5 mai 2025
Cercetare globală 6 mai 2015

Regiune: Europa
Temă: Istorie

Translate Website

Pe 7 mai comemorăm capitularea Germaniei naziste.

O versiune anterioară a acestui articol a fost publicată de Global Research pe 6 mai 2015. Actualizat pe 7 mai 2018 de Dr. Jacques R. Pauwels

În 1943, americanii, britanicii și sovieticii au convenit că nu vor exista negocieri separate cu Germania nazistă în ceea ce privește capitularea acesteia și că capitularea germană va trebui să fie necondiționată. La începutul primăverii anului 1945, Germania era practic învinsă, iar Aliații se pregăteau să primească împreună supunerea sa necondiționată. Dar unde avea să aibă loc ceremonia de capitulare - pe Frontul de Est sau pe Frontul de Vest?

Chiar și numai din motive de prestigiu, Aliații Occidentali preferau ca Germania nazistă să recunoască înfrângerea undeva pe Frontul de Vest. Discuțiile secrete cu germanii, pe care britanicii și americanii le purtau deja la acea vreme (adică în martie 1945) în Elveția neutră, încălcând flagrant acordurile interaliate, sub numele de cod Operațiunea Răsărit de Soare, promiteau să fie utile în acest context. Acestea ar putea produce o capitulare germană în Italia, care fusese de fapt obiectivul inițial al discuțiilor, dar ar putea duce și la un acord cu privire la viitoarea capitulare generală și presupus necondiționată a Germaniei. Detalii interesante, cum ar fi locul ceremoniei, ar putea fi determinate în avans și fără contribuția sovieticilor. De fapt, existau multe posibilități în acest sens, deoarece germanii înșiși continuau să se apropie de americani și britanici în speranța de a încheia un armistițiu separat cu puterile occidentale sau, dacă acest lucru s-ar dovedi imposibil, de a conduce cât mai multe unități Wehrmacht în captivitate americană sau britanică prin intermediul unor capitulații „individuale” sau „locale”, adică capitulări ale unor unități mai mari sau mai mici ale armatei germane în zone restricționate ale frontului.

Marele Război Mondial din 1914-1918 se încheiase cu un armistițiu clar și neechivoc, și anume sub forma unei capitulări necondiționate a Germaniei. Capitularea a fost semnată la sediul mareșalului Foch din satul Rethondes, lângă Compiègne, pe 11 noiembrie, puțin după ora 5 dimineața, iar tunurile s-au oprit în aceeași dimineață, la ora 11. (Negociatorii germani ceruseră un armistițiu imediat, dar această cerere fusese respinsă.) Pe de altă parte, al Doilea Război Mondial avea să se oprească, cel puțin în Europa, în mijlocul intrigilor și confuziei, astfel încât chiar și astăzi există multe concepții greșite cu privire la momentul și locul capitulării germane. Al Doilea Război Mondial avea să se încheie în teatrul european nu cu una, ci cu un șir întreg de capitulații germane, cu o adevărată orgie de capitulații și, chiar și după semnări, uneori dura destul de mult timp până când ostilitățile erau încetate.

A început în Italia pe 29 aprilie 1945, odată cu capitularea armatelor germane combinate din sud-vestul Europei în fața forțelor aliate conduse de Alexander, mareșalul britanic. Ceremonia a avut loc în orașul Caserta, lângă Napoli. Printre semnatarii de partea germană s-a numărat generalul SS Karl Wolff, care condusese negocierile cu agenții secreți americani din Elveția cu privire la probleme sensibile, cum ar fi neutralizarea tipului de antifasciști italieni pentru care nu exista loc în planurile postbelice americano-britanice pentru țara lor. Stalin aflase despre această „Operațiune Răsărit de Soare” și își exprimase îndoielile cu privire la aranjamentul care era elaborat între Aliații Occidentali și germanii din Italia, dar în cele din urmă și-a dat binecuvântarea pentru această capitulare. **Armistițiul a fost semnat pe 29 aprilie, dar a prevăzut un armistițiu abia pe 2 mai.**

Aceasta se pretindea că oferă suficient timp trupelor americane sau britanice pentru a se grăbi până la Trieste, unde trupele germane se luptau cu partizanii iugoslavi ai lui Tito; aceștia din urmă aveau motive întemeiate să creadă că acest oraș ar putea deveni parte a Iugoslaviei după război și, fără îndoială, aveau în minte dictonul că posesia este nouăzeci la sută din lege. Dar americanii și britanicii doreau să prevină acest scenariu. O unitate neozeelandeză a ajuns la Trieste „după o cursă frenetică dinspre Veneția” pe 2 mai și a contribuit la forțarea germanilor din oraș să se predea a doua zi, seara. O cronică neozeelandeză a acestui eveniment relatează eufemistic că oamenii lor „au sosit exact la timp pentru a elibera orașul împreună cu unități ale armatei lui Tito”, dar au recunoscut că obiectivul fusese să-i împiedice pe comuniștii iugoslavi să cucerească singuri Trieste și să-și pună în aplicare propria administrație militară, consolidându-și astfel pretenția asupra regiunii.

Mulți oameni din Marea Britanie cred cu tărie chiar și astăzi că războiul împotriva Germaniei s-a încheiat cu o capitulare germană în sediul unui alt mareșal britanic, și anume Montgomery, pe Luneburg Heath din nordul Germaniei.

Totuși, această ceremonie a avut loc pe 4 mai 1945, adică cu cel puțin cinci zile înainte ca tunurile să se oprească definitiv în Europa, iar această capitulare s-a aplicat doar trupelor germane care luptaseră până atunci cu Grupul de Armate 21 britanico-canadian al lui Montgomery în Olanda și în nord-vestul Germaniei. Ca să fie în siguranță, canadienii au acceptat capitularea tuturor trupelor germane din Olanda a doua zi, 5 mai, în timpul unei ceremonii desfășurate la Wageningen, un oraș din provincia Gelderland, estul Olandei. Pentru britanici, este, desigur, important și îmbucurător să creadă că germanii au trebuit să implore un armistițiu în sediul propriului lor „Monty"; pentru acesta din urmă, prestigiul asociat evenimentului a oferit o oarecare compensație pentru faptul că reputația sa avusese de suferit considerabil din cauza fiasco-ului Operațiunii Market Garden, încercarea din septembrie 1944 de a traversa Rinul în orașul olandez Arnhem, o întreprindere al cărei naș fusese.

În SUA și, de asemenea, în Europa de Vest, evenimentul de pe Luneburg Heath este considerat, pe bună dreptate, o capitulare strict locală, chiar dacă se recunoaște că a servit ca un fel de preludiu la capitularea definitivă a Germaniei și la armistițiul rezultat. În ceea ce-i privește pe americani, francezi, belgieni și alții, această capitulare definitivă a Germaniei a avut loc în sediul generalului Eisenhower, comandantul suprem al tuturor forțelor aliate de pe Frontul de Vest, într-o clădire școlară dărăpănată din orașul Reims, pe 7 mai 1945, în primele ore ale dimineții. Dar acest armistițiu urma să intre în vigoare abia a doua zi, 8 mai, și abia la ora 23:01. Din acest motiv, chiar și acum, ceremoniile de comemorare din Statele Unite și din Europa de Vest au loc pe 8 mai.

Totuși, nici măcar evenimentul important de la Reims nu a fost ceremonia de capitulare finală. Cu permisiunea succesorului lui Hitler, amiralul Dönitz, purtătorii de cuvânt germani au bătut la ușa lui Eisenhower pentru a încerca încă o dată să încheie un armistițiu doar cu aliații occidentali sau, în caz contrar, să încerce să salveze mai multe unități ale Wehrmacht-ului din ghearele sovieticilor prin capitulații locale pe Frontul de Vest. Eisenhower nu era personal dispus să consimtă la alte capitulații locale, darămite la o capitulare generală a Germaniei doar în fața aliaților occidentali. Dar a apreciat potențialele avantaje care ar rezulta pentru partea occidentală dacă, cumva, cea mai mare parte a Wehrmacht-ului ar ajunge în captivitate britanico-americană, mai degrabă decât sovietică. Și și-a dat seama, de asemenea, că aceasta era o oportunitate unică de a-i determina pe germanii disperați să semneze la sediul său general capitularea generală și necondiționată sub forma unui document care să se conformeze acordurilor interaliate; acest detaliu ar contribui, evident, mult la sporirea prestigiului Statelor Unite.

In Reims it thus came to a byzantine scenario. First, from Paris an obscure Soviet liaison officer, Major General Ivan Susloparov, was brought over in order to save the appearance of the required Allied collegiality. Second, while it was made clear to the Germans that there could be no question of a separate capitulation on the Western Front, a concession was made to them in the form of an agreement that the armistice would only go into effect after a delay of forty-five hours. This was done to accommodate the new German leaders' desire to give as many Wehrmacht units as possible a last chance to surrender to the Americans or the British. This interval gave the Germans the opportunity to transfer troops from the East, where heavy fighting continued unabatedly, to the West, where after the signing rituals in Luneburg and then Reims hardly any shots were being fired anymore. The Germans, whose delegation was headed by General Jodl, signed the capitulation document at Eisenhower's headquarters on

May 7 at 2:41 a.m.; but the guns were to fall silent only on May 8 at 11:01 p.m. Local American commanders would cease to allow fleeing Germans to escape behind their lines only after the German capitulation actually went into effect. It can be argued, then, that the deal concluded in the Champagne city did not constitute a totally unconditional capitulation.

The document signed in Reims gave the Americans precisely what they wanted, namely, the prestige of a general German surrender on the Western Front in Eisenhower's headquarters. The Germans also achieved the best they could hope for, since their dream of a capitulation to the Western Allies alone appeared to be out of the question: a "postponement of execution," so to speak, of almost two days. During this time, the fighting continued virtually only on the Eastern Front, and countless German soldiers took advantage of this opportunity to disappear behind the British-American lines. However, the text of the surrender in Reims did not conform entirely to the wording of a general German capitulation agreed upon previously by the Americans and the British as well as the Soviets. It was also questionable whether the representative of the USSR, Susloparov, was really qualified to co-sign the document. Furthermore, it is understandable that the Soviets were far from pleased that the Germans were afforded the possibility to continue to battle the Red Army for almost two more days while on the Western Front the fighting had virtually come to an end. The impression was thus created that what had been signed in Reims was in fact a German surrender on the Western Front only, an arrangement that violated the inter-Allied agreements. In order to clear the air, it was decided to organize an ultimate capitulation ceremony, so that the German surrender in Reims retroactively revealed itself as a sort of prelude to the final surrender and/or as a purely military surrender, even though the Americans and the Western Europeans would continue to commemorate it as the true end to the war in Europe.

Image on the right: General Keitel signs Germany's unconditional surrender in Berlin

It was in Berlin, in the headquarters of Marshal Zhukov, that the final and general, political as well as military, German capitulation was signed on May 8, 1945 or, put differently, that the German capitulation of the day before in Reims was properly ratified by all the Allies. The signatories for Germany, acting on the instructions of Admiral Dönitz, were the generals Keitel, von Friedeburg (who had also been present in Reims) and Stumpf. Since Zhukov had a lower military rank than Eisenhower, the latter had a perfect excuse for not attending the ceremony in the rubble of the German capital. He sent his rather low-profile British deputy, Marshal Tedder, to sign, and this of course took some luster away from the ceremony in Berlin in favour of the one in Reims.

As far as the Soviets and the majority of Eastern Europeans were concerned, the Second World War in Europe ended with the ceremony in Berlin on May 8, 1945, which resulted in the arms being laid down the next day, on May 9. For the Americans, and for most Western Europeans, "the real thing" was and remains the surrender in Reims, signed on May 7 and effective on May 8. While the former always commemorate the end of the war on May 9, the latter invariably do so on May 8. But the Dutch celebrate on May 5, date of the ceremony in the Canadian headquarters in Wageningen. That one of the greatest dramas of world history could have such a confusing and unworthy end in Europe was a consequence, as Gabriel Kolko writes, of the way in which the Americans and the British sought to achieve all sorts of big and small advantages for themselves – to the disadvantage of the Soviets – from the inevitable German capitulation.

The First World War had ended de facto with the armistice of November 11, 1918, and de jure with the signing of the Treaty of Versailles on June 28, 1919. The Second World War came to an end with an entire string of surrenders, but it never did come to a peace treaty à la versaillaise, at least not with respect to Germany. (Peace treaties were in due course concluded with Japan, Italy, and so on.). On February 10, 1947 all the victorious powers thus officially reconciled themselves in Paris with the countries that had been allies of Nazi Germany, namely Italy, Romania, Bulgaria, and Finland. And a peace treaty with Japan was concluded by the US and almost fifty other countries – but not the Soviet Union and the People's Republic of China – in San Francisco on September 8, 1951; that treaty went into effect on April 28 of that same year. The so-called State Treaty signed between the four great victors of World War II – the US, Britain, France, and the Soviet Union – in Vienna on May 15, recognizing Austria as an independent and neutral country, may also be considered to have been a peace treaty.

The reason why no real peace treaty was ever signed with Germany, is that the victors – the Western Allies on the one side and the Soviets on the other side – were unable to come to an agreement about Germany's fate. Consequently, a few years after the war, two German states emerged, which virtually precluded the possibility of a peace treaty reflecting an agreement acceptable to all parties involved. And so a peace treaty with Germany, that is, a final settlement of all issues that remained unresolved after the war, such as the question of Germany's eastern border, became feasible only when the reunification of the two Germanies became a realistic proposition, namely, after the fall of the Berlin Wall. That made the "Two-plus-Four" negotiations of the summer and fall of 1990 possible, negotiations whereby on the one hand the two German states found ways to reunify Germany, and whereby on the other hand the four great victors of the Second World War — the United States, Great Britain, France, and the Soviet Union — imposed their conditions on the German reunification and cleared up the status of the newly reunited country, taking into account not only their own interests but also the interests of other concerned European states such as Poland. The result of these negotiations was a convention that was signed in Moscow on September 12, 1990, and which, *faute de mieux*, can be viewed as the peace treaty that put an official end to the Second World War, at least with respect to Germany.

*

Note to readers: please click the share buttons above or below. Forward this article to your email lists. Crosspost on your blog site, internet forums. etc.

***Dr. Jacques R. Pauwels** is the author of The Myth of the Good War: America in the Second World War, new edition, James Lorimer, Toronto, 2015.*

The original source of this article is Global Research
Copyright © Dr. Jacques R. Pauwels, Global Research, 2025

Comment on Global Research Articles on our Facebook page

Become a Member of Global Research

Related

Why World War II Ended with Mushroom Clouds
14 August 2017
In "English"

May 9th World War II Commemoration: Russian Victory, NATO Defeat
11 May 2020
In "English"

Moscow Victory Parade, Commemorating May 9, 1945: Surrender of the Government of the Third Reich
9 May 2019
In "English"

Translate Website

Articles by:
Dr. Jacques R. Pauwels

Declinare de responsabilitate: Conținutul acestui articol este responsabilitatea exclusivă a autorului/autorilor. Centrul de Cercetare a Globalizării nu va fi responsabil pentru nicio afirmație inexactă sau incorectă din acest articol. Centrul de Cercetare a Globalizării acordă permisiunea de a publica articole Global Research pe site-uri de internet comunitare, cu condiția ca sursa și drepturile de autor să fie menționate împreună cu un hyperlink către articolul original Global Research. Pentru publicarea articolelor Global Research în format tipărit sau în alte forme, inclusiv site-uri de internet comerciale, contactați: publications@globalresearch.ca

www.globalresearch.ca conține materiale protejate prin drepturi de autor, a căror utilizare nu a fost întotdeauna autorizată în mod specific de către deținătorul drepturilor de autor. Punem aceste materiale la dispoziția cititorilor noștri în conformitate cu prevederile „utilizării loiale", în efortul de a promova o mai bună înțelegere a problemelor politice, economice și sociale. Materialul de pe acest site este distribuit fără profit celor care și-au exprimat anterior interesul de a-l primi în scopuri de cercetare și educaționale. Dacă doriți să utilizați materiale protejate prin drepturi de autor în alte scopuri decât „utilizarea loială", trebuie să solicitați permisiunea deținătorului drepturilor de autor.

Pentru solicitări din partea presei: publications@globalresearch.ca

Copyright © 2005-2025 GlobalResearch.ca